

havde opnaaet et af disse Opholdstillæg, enten 60 Kr., 90 Kr. eller 120 Kr. som Tillæg til deres Løn. Denne Ordning var højst ejendommelig og i og for sig forkastelig, og der opstod højst aparte Forhold derved. Det Personale, der fik Del i det nævnte Opholdstillæg, var inddelt i 7 bestemte Klasser, nemlig Overportører af 2den Klasse, Bane- og Telegraformænd, Portører, Stationskarle, Brokarle, Stationsbude og Depotarbejdere, men det var jo ganske mærkeligt, at et saadant Opholdstillæg ikke blev tildelt f. Eks. Matroser, Skibs- og Lokomotivfyrbødere, Togbetjente og mange andre, thi var det dyrere for en Del af Personalet at bo paa et saadant Sted, var det selvfølgelig lige saa dyrt for andre, der tjente i lignende Stillinger. Det var ogsaa højst aparté at se, at f. Eks. i Roskilde ydede man et Opholdstillæg af 90 Kr., medens man derimod i Ringsted eller i Slagelse nøjedes med 60 Kr., uagtet jeg aldrig har kunnet se, at der var stor Forskel paa at opholde sig i Roskilde, i Ringsted eller i Slagelse. Det samme var Tilfældet med en hel Række jyske Stationer. Opholdt man sig f. Eks. i Aalborg eller Hjørring, fik man 90 Kr., men opholdt man sig i Nørresundby, fik man kun 60 Kr. Opholdt man sig ved Langaa, fik man 90 Kr., men opholdt man sig ved en af de andre nærliggende Stationer, fik man kun 60 Kr. Ærede Medlemmer ville indse, at en saadan Fordeling af Opholdstillæg til det underordnede Personale var i den Grad vilkaarlig, at man maatte bortderfra, og det kom man ved Loven af 1903. Men jeg paastaar, at der var ingen, der mistede noget af deres Løn ved den Ordning, der blev truffen ved Loven af 1903. Der blev taget en Gennemsnitsberegning af, hvad Opholdstillæget havde udgjort i en Række Aar, og dette Gennemsnit blev lagt til de Forhøjelser, som man mente det passende at give, og hvis denne Beregning i enkelte Tilfælde førte til, at den normerede Løn gik under, hvad Opholdstillæg plus Løn havde udgjort, fik vedkommende et forsvareligt Tillæg. Det forekommer mig derfor ikke, at der i den Henseende er noget at beklage sig over, skønt en saadan Forandring selvfølgelig vil føles stærkere for nogle enkelte end for andre. Jeg vil dog gøre opmærksom paa, at noget af det, der var Resultatet af Loven af 1903, var, at medens f. Eks. Portører før Loven af 1903 vare delte i 5 lige store Klasser med en Løn, der begyndte med 660 Kr. og kunde stige til 900 Kr. aarlig, og med

Opholdstillæget kunde Lønnen naa op til 1,020 Kr. aarlig, blev ved Loven af 1903 Begyndelseslønnen for det nævnte Personale fastsat til 840 Kr., der kan stige til 1,260 Kr. aarlig, og de gifte Portører i København faa, naar de ere over 25 Aar, tilmed et Huslejetillæg af 48 Kr. Jeg tror derfor, at den Alarm, man har rejst om dette Spørgsmaal, er noget uberettiget, men jeg erkender, at man ved en Revision af Lønningerne for en saa stor Etat let kan komme til at foretage saadanne Forskydninger, at de enkelte Personer, som det gaar ud over, ikke rigtig kunne forstaa, hvor berettiget det har været at ordne det paa den Maade. Men jeg vil anse det for rettest, at det foreliggende Spørgsmaal venter og bliver sat i Forbindelse med en Revision af Lønningsloven, og der mener jeg endvidere, at et af de Punkter, man skal have sin Opmærksomhed henvendt paa, er en Revision af Tantiemens Fordeling. Dette med at yde Tantième til Statsfunktionærer, navnlig til Statsbanefunktionærer, var jo et nyt Princip, man kom ind paa ved Loven om Statsbanedriftens Ordning. Men Sagen var den, at uagtet den danske Statskasse havde anvendt mange Millioner til Statsbanerne i de Aar, vi havde bygget Statsbaner, var det finansielle Resultat blevet det, at man ikke alene slet intet direkte Udbytte fik af de mange Millioner, der vare anbragte i Statsbanerne, men endogsaa var naaet til at maatte dække et Underskud af over 170,000 Kr., i alt Fald for et enkelt Aar. Der maatte gøres et energisk Arbejde for at faa en Ordning tilvejebragt, hvorved man interesserede ogsaa Personalet i Driften, saaledes at man dog kunde faa noget Udbytte af de store Summer, Statskassen havde anvendt til Udvidelse af Statsbanenettet. Derfor indførte man Tantiemen, og Fordelingen blev ordnet paa en saadan Maade, at det var meget vanskeligt at overse, hvorledes den vilde blive, og man anede ikke, at man i saa kort Tid skulde naa til et saa stort Overskud, som man faktisk er naaet til siden Revisionen af Statsbaneloven og de dermed i Forbindelse staaende Love om Forhøjelse af Taksterne med mere. Nu maa man efter min Mening snart komme til en Revision, og da er det Tid at tage dette Spørgsmaal om Fordeling af Tantième op, og jeg er enig med den første ærede Taler i, at der kan der sikkert indvindes Beløb, som kunne faa Betydning for Opnaaelsen af det Formaal, man her tilstræber.

Men om man skal gaa til at støtte de